

ISTEN VOLT TANÚJA

„Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, ...”

Anna a Magyarországi Katolikus Egyház Érdi Assisi Szent Ferenc Gyermekkórháza várótermének hideg csempéin elnyújtózva a mennyezeti csontszín lámpák tompa fényébe meredt, míg férje, Máté, a New Yorki John Fitzgerald Kennedy nemzetközi repülőtéren, egy idegen asszony kezét markolva imádkozta a rózsafüzért.

Egy repülőtér számos szempontból kellemesebb helynek nevezhető, mint egy kórház, ezeknek egyike a sorpadok felhajtható kartámlái, melyek a kimerült utazók számára felettebb praktikusak. Anna, bár kétségtelenül fáradt volt, már éppen elég időt eltöltött a felül említett váróteremben ahhoz, hogy tudja, érdekesebb rögtön a padlóra feküdnie, hiszen a kis szobában talán egyedül az ajtóval szemben fellógatott kereszt volt mozdítható.

A helyiségben az üresség szívverés módjára lüktetett. A falak vonalához igazodó ülőhelyek, az óra, a két felirat és a kereszt aligha voltak alkalmasak a kitöltetlen tér megtörésére. Az Annával szembeni, az ajtó irányából jobb oldali falra Assisi Szent Ferenc imája volt felfestve, a bal oldalon pedig egy óriás vörös betűkkel írott idézet volt olvasható, ami alatt Anna éppen hevert, de amire mégsem volt hajlandó ránézni: *„Isten nem büntet.”*

„Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, ...”

Ha az ekkor éppen a John F. Kennedy repülőtéren tartózkodó Máté bement volna az első emeleti férfimosdóba, könnyen meglehet, hogy nem tűnt volna fel neki semmi említésre méltó. Ez aligha lett volna az ő hibája, a New Yorki rendőrség által felfogadott szakemberek remek munkát végeztek.

2001 októberében számos panasz érkezett egy, a férfimosdó falára firkált méretes üzenetről. Ez önmagában nem is lett volna annyira érdekes, ha eltávolítása után két nappal nem jelenik meg ismét a felirat, ugyanazzal a borzasztó kézírással odapingálva. Az elkövető, akit nem sikerült elkapniuk, hónapokig állt hadviselésben a rendőrséggel és összesen hatszor kellett miatta újramázolni az általa összegraffitizett felületet. A hetedik alkalom előtt végleg megpihent. A rendőrök az első pár hónapban ezt a nyugalmat fergeteges diadalként élték meg, majd ahogy teltek a hetek, kezdte őket elfogni az aggodalom. Nyilván nem a tettes jólléte volt számukra oly örjítően fontos, hanem a bennük megfogalmazódott égető kérdés. Mivel művészünk kilétére

sose derült fény, az is örök titok maradt, hogy vajon mit is értett pontosan az alatt, hogy: „*Isten nem büntet.*”

„*Üdvözlégy Mária,
kegyelemmel teljes, ...*”

Anna már egy ideje nem bízott Istenben, mégis hordott láncán egy aranyfeszületet, amely egykor az édesanyjáé volt. Ezt sokan nem értették, de persze sok minden volt, amit pedig Anna nem értett, például, hogy hogyan várhatja el tőle bárki azt, hogy elhiggye, hogy Isten *tényleg* nem büntet? Hogy tárhatja ki a szívét bármely emberi lény és ajánlhatja fel magát az Úrnak, ha még maga Jézus is örökösen, apját kétségbeesetten kérdőre vonva kiált az ebben a pillanatban is Anna nyakában lógó kereszten? „Istenem, Istenem miért hagytál el engem?” Ez sokszor felmerült Annában is, választ azonban eddig, nem kapott.

„*Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek, ...*”

A taxizás kemény munka. Az ember mindenhová elmegy, de sehol sincs igazán. Egész nap csak autózik végeláthatatlan utakon, egyik helyről a másikra fuvarozza az embereket és hallgatja a központi rádiót. Egy szó, mint száz az egész elég... monoton. Gábor éppen az aznapi tizenkettedik útja vége felé közeledett, mely Ferihegyen kezdődött, célja pedig az Assisi Szent Ferenc Gyermekkórház volt. Talán, ha Máté gépe nem késik órákat, ő is lehetett volna azon szorongó utasok egyike, akiket Gábor valaha ebbe az intézménybe szállított, de amint ezt már Önök is sejthetik, ez nem így történt.

Gábornak nem volt szokása elhagyni autóját, néha azonban mégis muszáj volt neki, de ilyenkor nagyon ügyelt rá, hogy minél gyorsabban visszatérhessen a kormányhoz, hiszen bár egyesek unalmasnak tartották, ő szerette a hivatását. Ahogy a kórház kapuján belépve éppen eligazítást kért volna valakitől, hogy merre találja a szigorúan egy réteg festéssel átkent falú férfimisdót, különös dologra lett figyelmes. A váróterem nyitott ajtaján keresztül megpillantott egy fiatal nőt, aki úgy nézett ki, mint akinek segítségre volt szüksége. Nem feltétlenül orvosiellátásra, hanem inkább csak valakire, akitől egy kicsit kevésbé érzi úgy, hogy bármelyik pillanatban ráomolhat az emberi lét minden kínja és valója. A taxisofőr igazán nem is fogta fel, hogy mi történt, egyszer csak arra eszmélt, hogy a hátán fekszik a földön, és valaki hálásan szorongatja a kezét.

„*Ó Jézusom, bocsásd meg bűneinket, ...*”

Az életben néha vannak, bár egyszerű, de nagyon is értékes véletlenek. Ilyen véletlennek minősíthető Máté és Mariann néni sorsszerű találkozása New Yorkban. A repülőtéren egymás mellé keveredő két idegen akkor bocsátkozott beszélgetésbe amikor Mariann néni véletlen

fültanúja lett Máté és Anna telefonos szóváltásának kisfiúk állapotáról, és Máté gépe késői érkezéséről. Múltak az órák, Máté és Mariann néni pedig megosztották egymással életük egyes darabjait, például vallásos neveltetésüket. Máté, feleségével ellentétben hívő volt, így örömmel fogadta, amikor Mariann néni felvetette neki, hogy imádkozzák el a rózsafüzért. Még egy kis csavart is vittek a dologba, és megegyeztek, hogy a könyörgés után elmondják az Érdi Gyermekkorház névadója, Assisi Szent Ferenc imáját.

„Imádkozzál érettünk, Istennek szent Anyja!

Hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire!”

Nem lehet egyértelmű kijelentést tenni arról, hogy mennyit hevert Anna és Gábor kéz a kézben a váróterem padlóján, hiszen csak ők ketten voltak jelen és egyikük sem figyelte az időt. Az viszont vitathatatlan, hogy a taxis pontosan este 10 óra 52 perckor segítette fel a padlóról Annát, ekkor ugyanis volt lehetősége az órára pillantani. New Yorkban ilyenkor az idő délután 5-höz közeledett. Ahogy leültek a hozzájuk legközelebbi sorpadra, tekintete megakadt a fiatal nő medálján és arra a következtetésre jutott, hogy Anna nyilván katolikus hitű, ezzel együtt megszületett fejében a gondolat, hogy fel kéne ajánlania, hogy elmondjanak közösen egy imát. Gábor ezt jó stratégiának tartotta a csend megtörésére is, hiszen amióta beléptek a váróterembe mindketten hallgatásba burkolódtak. A taxisofőr, mivel nem volt vallásos, egy imát se tudott kívülről, így már el is vetette volna ötletét, amikor is szeméit a velük szemközti falra emelte. A világ másik felén Máté és Mariann néni éppen ekkor könyörgésük végére értek.

A taxis kérdése. Anna válasza. Minden félelem eloszlott a nő szívéből, és ha még nem is hitt, már nem rettegett, nem volt egyedül. Újból megfogták egymás kezét, és hirtelen olyan volt, mintha a Magyarországi Katolikus Egyház Érdi Assisi Szent Ferenc Gyermekkorháza várótermét és a New Yorki John Fitzgerald Kennedy nemzetközi repülőtérrel nem 7010 kilométer választotta volna el egymástól, hanem csak pár, fel nem hajtható kartámla.

Az óra 5-öt, illetve 11-et ütött.

Isten volt tanúja annak, ahogy négy ajak egy kívánságot formázott.

„Uram, tégy engem békéd eszközévé! ...”